

II. Съгласованіе въ прѣдложенія съ сложенъ подлогъ.

232. Въ прѣдложеніе съ сложенъ подлогъ, сир. кога-то ся говори за два или повече прѣдмѣта, скачены по съѣзъ *и*, връзка-та и сказуемо-то ся полагать въ множ. число напр. *Тръново и Софія сж голѣми градове.* — *Кырилъ и Меѳодій прѣведохъ священо писаніе на Българскый языкъ.*

231. Въ прѣвый примѣръ подлогъ-тъ е сложенъ (Тръново и Софія) та, ако и да е въ ед. число, връзка-та ся туря въ множ. число *сж*; въ вторый примѣръ подлогъ-тъ е такожде сложенъ (Кырилъ и Меѳодій) та, ако и да е въ ед. число, сказуемо-то ся туря въ множ. число *прѣведохъ*.

233. Отъ това правило ся исключавать:

а) Кога-то послѣдне-то отъ еществителны-ты имена, что съставять сложный подлогъ, надминува другы-ты въ най-высокъ стѣпнь или ги заключава въ себе, то глаголъ-тъ ся поставя въ ед. число, какъ то въ тыя прѣдложенія: *Чесъ-ша, правда-ша, съвѣсъ-ша, Богъ сжди виновнаго; кжца-ша му, штока-ша му, и мошь-шь му, все погынъ.*

б) Кога-то въ прѣдложеніе сложенный подлогъ е отъ прилагателны, или мѣстоименія, поставены въ срѣдень родъ, тогава връзка-та и сказуемо-то ся съглашавать съ подразумѣваемый подлогъ, та ся полагать въ ед. число; като: *шова и онова е право; добро-шо и право-шо всякога помага.*